

"Exuvii" de Simona Popescu

Un scenariu de,
Anca Taflan

1. INT. CASA SIMONEI- ZI

1

SIMONA(12 ani) este un copil slab, negricios, cu părul negru, tuns drept, până la umăr. Are breton și poartă ochelari. Ea locuiește cu părinții și fratele mai mic într-un bloc din Codlea. Simona rămâne singură acasă. Încuie ușa. Este îmbrăcată într-o pijama albă, cu flori. Se îndreaptă spre sufragerie.

Mobilierul din sufragerie este compus dintr-o canapea cu ladă pentru așternuturi, un dulap pentru haine, un televizor pe care vedem un mileu și un pește din sticlă, colorat, o vitrină cu pahare și o bibliotecă "destul de pestriță", cu volume alandala.(romane polițiste, o carte despre presopunctură, romane de Jules Verne, cărți cu poezii, o carte de Serghei Esenin, o carte cu poezii despre flori, cărți de basme, cărți cu povești despre balauri ... o carte cu Pinnochio, o carte de J.D. Salinger-De veghe în lanul de secară, o carte de bucate cu foile pătate, o carte de cosmetică etc. În mijlocul sufrageriei vedem o masă de aceeași culoare cu vitrina și biblioteca. Pe masă o față de masă brodată de bunica ANA, verde pal, cu flori la colțuri, și o vază cu 5 garoafe, iar pe jos un covor cu forme geometrice. Două fotolii scoică, în care Simona se învârtea. Simona intră în lada pentru așternuturi. Stă întinsă în ladă, pe două perne albe.

În ladă e întuneric. Se observă doar o dâră de lumină.

Imaginea capătă textura unui film foto care se desfășoară pe ecran, fotogramă cu fotogramă, într-o animație.

Dintr-o dată, SIMONA se imaginează ca fiind o "babă urâtă", cu pielea zbârcită, cu mâini subțiri ca de schelet, cu fața brăzdată de riduri adânci și ochii ieșindu-i parcă din orbite. Buzele se desprindeau într-un zâmbet malițios, scoțând la iveală 2-3 dinți rătăciți în gura veștedă.

Pe ecran se vede o femeie bătrână, care stă în ladă, întinsă, pe două perne albe. Femeia poartă o pijama albă cu flori. Are părul tuns drept, până la umăr, breton și poartă ochelari. În ladă este întuneric. Se observă doar o dâră de lumină.

Această imagine o face pe fetiță să se sperie îngrozitor. Țipă. Se aude un țipăt.

2. INT. CASA SIMONEI-ZI

2

MAMA intră în cameră. Aude țipătul. Deschide lada.

MAMA

(îngrijorată, cu voce joasă)

Ce-a fost aici, ce s-a întâmplat?

SIMONA este în ladă. Se uită lung la mama ei. MAMA are ochi albaștri, părul tuns scurt. Este îmbrăcată într-o bluză pufoasă de culoare gri pisică. Are buzele subțiri, date cu ruj roz sidefat. Pe ecran se vede o imagine cu o bucată de grafit, și citatul scris pe fundal)

SIMONA (VO)

"Plângeam pentru că vroiam să dispar, pentru că vroiam să nu mă fi născut naibii niciodată. Plângeam cu imaginea aia înfiptă în creier și în inimă, și carnea mea s-a întâlnit atunci cu mirosul, culoarea și gustul de carbon al fricii, o frică tot mai difuză și fără motiv, care mă va însoți toată viața..."